

۱۶۳- در تضرع و اظهار خضوع و فروتنی به
پیشگاه خداوند ﷻ



إِلٰهِي أَحْمَدُكَ وَأَنْتَ لِلْحَمْدِ أَهْلٌ عَلَيَّ حُسْنٌ صَنِيعِكَ
إِلَيَّ، وَسُبُوغُ نِعْمَائِكَ عَلَيَّ، وَجَزِيلٌ عَطَائِكَ عِنْدِي،
محبوب من! تو را سپاس می گویم، و تو شایسته سپاسی؛
به سبب نیکی ات در حق من، و فراوانی نعمت های تو بر من، و
عطا های بی دریغت به من.

وَعَلَى مَا فَضَّلْتَنِي مِنْ رَحْمَتِكَ، وَأَسْبَغْتَ عَلَيَّ مِنْ
نِعْمَتِكَ، فَقَدْ اصْطَنَعْتَ عِنْدِي مَا يَعْجِزُ عَنْهُ
شُكْرِي.

و نیز به سبب رحمت که مرا بدان برتری دادی، و نعمت
که بر من تمام کردی. تو در حق من چنان لطفی کرده ای
که شکرگزاری ام از عهده آن بر نمی آید

وَلَوْ لَا إِحْسَانُكَ إِلَيَّ، وَسُبُوغُ نِعْمَائِكَ عَلَيَّ، مَا
بَلَغْتُ إِحْرَارَ حَظِّي، وَلَا إِصْلَاحَ نَفْسِي،

اگر احسان تو شامل حال من نمی شد و نعمت های فراوانت بر
من فرو نمی ریخت، هرگز نمی توانستم به نصیب خود دست
یابم و نفس خود را اصلاح کنم.



وَلَكِنَّكَ ابْتَدَأْتَنِي بِالْإِحْسَانِ، وَرَزَقْتَنِي فِي أُمُورِي
كُلِّهَا الْكِفَايَةَ،

اما تو بودی که بی مقدمه، احسانت را نسبت به من آغاز کردی، و کفایت و بی نیازی در تمام کارهایم را روزی ام ساختی

وَصَرَفْتَ عَنِّي جَهْدَ الْبَلَاءِ، وَمَنْعْتَ مِنِّي مَحْذُورَ الْقَضَاءِ.

و رنج بلا را از من دور کردی و قضای ناپسند را از من باز داشتی.

إِلٰهِي فَكَمْ مِنْ بَلَاءٍ جَاهِدٍ قَدْ صَرَفْتَ عَنِّي،

محبوب من! چه بسیار بلاهای سختی را که از من دور کردی،

وَكَمْ مِنْ نِعْمَةٍ سَابِغَةٍ أَقْرَرْتَ بِهَا عَيْنِي،

و چه بسیار نعمت‌های فراوانی که چشمم را به آنها روشن ساختی،

وَكَمْ مِنْ صَنِيعَةٍ كَرِيمَةٍ لَكَ عِنْدِي.

و چه نیکی‌های بزرگی که از سوی تو شامل حال من شد.

أَنْتَ الَّذِي أَجَبْتَ عِنْدَ الْإِضْطِرَارِ دَعْوَتِي،

تو همان پروردگاری هستی که درماندگی ام را با اجابت دعایم پاسخ گفتی،

وَأَقَلَّتْ عِنْدَ الْعِثَارِ زَلَّتِي، وَأَخَذَتْ لِي مِنَ الْأَعْدَاءِ
بِظُلَامَتِي.

و در لغزش‌ها، از خطاهایم درگذشتی، و دادِ مظلومیتم را از دشمنان ستاندی.

إِلَهِي مَا وَجَدْتُكَ بَخِيلًا حِينَ سَأَلْتُكَ، وَلَا مُنْقَبِضًا
حِينَ أَرَدْتُكَ،

محبوب من! هرگز تو را در خواهش‌هایم بخیل نیافتم، و هرگاه به سویت آمدم، روی برنگرداندی؛

بَلْ وَجَدْتُكَ لِدُعَائِي سَامِعًا، وَلِمَطَالِبِي مُعْطِيًا،
بلکه تو را شنوای دعا‌هایم و عطا‌کننده‌ خواسته‌هایم یافتم.

وَوَجَدْتُ نِعْمَكَ عَلَيَّ سَابِغَةً فِي كُلِّ شَأْنٍ مِنْ
شَأْنِي، وَكُلِّ زَمَانٍ مِنْ زَمَانِي.

نعمت‌های تو را در هر جنبه از زندگی‌ام و در هر زمانی بر خود کامل و فراوان دیدم.

فَأَنْتَ عِنْدِي مَحْمُودٌ، وَصَنِيعُكَ لَدَيَّ مَبْرُورٌ،
پس، تو نزد من ستوده‌ای و نیکی‌های تو در نزد من همواره نیک و مقبول است.

وَتَحْمَدُكَ نَفْسِي وَلِسَانِي وَعَقْلِي حَمْدًا يَبْلُغُ الْوَفَاءَ
وَحَقِيقَةَ الشُّكْرِ،

روح، زبانم و عقلم تو را چنان ستایش می‌کنند که هم
نشان وفاداری‌ام باشد و هم سپاسگزاری حقیقی‌ام را برساند؛

حَمْدًا يَكُونُ مَبْلَغَ رِضَاكَ عَنِّي، فَنَجِّنِي مِنْ سَخَطِكَ.
ستایشی که باعث خشنودی تو از من شود پس مرا از خشم
خودت نجات بده.

يَا كَهْفِي حِينَ تُعِينِنِي الْمَذَاهِبُ وَيَا مُقِيلِي عَثْرَتِي،
فَلَوْلَا سَتْرُكَ عَوْرَتِي لَكُنْتُ مِنَ الْمَقْضُوحِينَ،

ای پناهگاه من در آن زمان که راه‌های گوناگون مرا
خسته می‌کنند و ای درگذرنده از لغزش‌هایم! اگر
پرده‌پوشی تو بر عیب‌هایم نبود، حتماً رسوا می‌شدم.

وَيَا مُؤَيِّدِي بِالنَّصْرِ فَلَوْلَا نَصْرُكَ إِيَّايَ لَكُنْتُ
مِنَ الْمَغْلُوبِينَ،

ای پشتیبان من در یاری‌رساندن! اگر یاری تو به من نبود،
حتماً شکست می‌خوردم.

وَيَا مَنْ وَضَعَتْ لَهُ الْمُلُوكُ نِيرَ الْمَذَلَّةِ عَلَى أَعْنَاقِهَا
فَهُمْ مِنْ سَطَوَاتِهِ خَائِفُونَ،

وای کسی که پادشاهان، در برابر تو یوغ خواری بر گردن
نهادند و از شوکت تو هراسان‌اند؛

وَيَا أَهْلَ التَّقْوَى، وَيَا مَنْ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى.

وای کسی که سزاوار پرهیزگاری و تقوا هستی، وای کسی که نیکوترین نام‌ها از آن توست.

أَسْأَلُكَ أَنْ تَعْفُو عَنِّي، وَتَغْفِرَ لِي، فَلَسْتُ بِرَبِيئاً
فَاعْتَدِرْ، وَلَا بِي قُوَّةٍ فَأَنْتَصِرَ، وَلَا مَفْرَئِي فَأَفِرَّ،

از تومی خواهم که مرا ببخشی و گناهانم را بیامرزی، زیرا
نه بی گناهم که عذر بیاورم، و نه قدرتمندم که پیروز
شوم، و نه گریزگاهی دارم که فرار کنم.

وَأَسْتَقِيلُكَ عَشْرَاتِي، وَأَتَنْصَلُ إِلَيْكَ مِنْ ذُنُوبِي
الَّتِي قَدْ أَوْبَقْتَنِي وَأَحَاطَتْ بِي فَأَهْلَكَتَنِي،

و از تومی خواهم که از لغزش‌هایم درگذری، و از گناهانم
که مرا به هلاکت کشانده و احاطه‌ام کرده‌اند، بیزاری
می‌جویم.

مِنْهَا فَرَرْتُ إِلَيْكَ رَبِّ تَائِباً فَتُبْ عَلَيَّ،

از این گناهان توبه‌کنان به سوی تو گریختم؛ پس توبه‌ام
را بپذیر؛

مُتَعَوِّدًا فَأَعِدْنِي، مُسْتَجِيراً فَلَا تَحْذُلْنِي، سَائِلاً فَلَا
تَحْرِمْنِي،

پناهنده‌ام! پناهم بده؛ امان می‌خواهم پس خوارم مکن؛
درخواست‌کننده‌ام پس محرومم مساز؛

مُعْتَصِمًا فَلَا تُسَلِّمَنِي، دَاعِيًا فَلَا تَرُدَّنِي خَائِبًا.

به دامان تو چنگ زده‌ام پس رهایم مکن؛ و تورا خوانده‌ام، پس ناامیدم باز مگردان.

دَعْوَتِكَ يَا رَبِّ مِسْكِينًا مُسْتَكِينًا، مُشْفِقًا خَائِفًا،
وَجِلًّا فَقِيرًا، مُضْطَّرًّا إِلَيْكَ،

ای پروردگار من! تورا خواندم در حالی که بیچاره و درمانده، هراسان و بیمناک، دلواپس و ناتوان، و نیازمند مطلق به تو هستم.

أَشْكُو إِلَيْكَ يَا إِلَهِي ضَعْفَ نَفْسِي عَنِ الْمُسَارَعَةِ
فِيمَا وَعَدْتَهُ أَوْلِيَاءَكَ، وَالْمُجَانَبَةَ عَمَّا حَذَّرْتَهُ
أَعْدَاءَكَ،

محبوب من! به تو شکوه می‌کنم از ناتوانی وجودم، که نمی‌توانم نسبت به آنچه به دوستانت وعده دادی شتاب ورزم، و از آنچه دشمنانت را از آن برحذر داشته‌ای، دوری‌گزینم؛

وَكثْرَةَ هُمُومِي وَوَسْوَسةَ نَفْسِي

و از فراوانی غم‌هایم و وسوسه‌های درونم به تو شکایت دارم.

إِلَهِي لَمْ تَفْضَحْنِي بِسَرِيرَتِي، وَلَمْ تُهْلِكْنِي بِجَرِيرَتِي،

محبوب من! تو مرا با رازهای پنهانم رسوا نساختی، و با گناهانم هلاکم نکردی.

أَدْعُوكَ فَتُجِيبُنِي وَإِنْ كُنْتُ بَطِيئًا حِينَ تَدْعُونِي،

تو را می‌خوانم، و تو اجابت می‌کنی، هرچند وقتی تو مرا می‌خوانی، کند و بی‌اعتنا هستم.

وَأَسْأَلُكَ كُلَّمَا شِئْتُ مِنْ حَوَائِجِي، وَحَيْثُ مَا

كُنْتُ وَضَعْتُ عِنْدَكَ سِرِّي،

هر زمان که بخوام، حاجاتم را از تو می‌طلبم، و هر کجا که باشم، راز دلم را با تو در میان می‌گذارم.

فَلَا أَدْعُو سِوَاكَ، وَلَا أَرْجُو غَيْرَكَ،

پس جز تو کسی را نمی‌خوانم و جز به تو امید نمی‌بندم.

لَبَّيْكَ لَبَّيْكَ، تَسْمَعُ مَنْ شَكَا إِلَيْكَ، وَتَلْقَى مَنْ

تَوَكَّلَ عَلَيْكَ،

گوش به فرمان توام؛ گوش به فرمان توام؛ تو صدای کسی را که به تو شکایت کند، می‌شنوی؛ و کسی را که بر تو توکل کند، می‌پذیری؛

وَتُخَلِّصُ مَنْ اعْتَصَمَ بِكَ، وَتُفَرِّجُ عَمَّنْ لَأَذَابِكَ.

وآنکه به تو پناه آورد، نجات می‌بخشی؛ و غیر کسی را که به تو روی آورد، برطرف می‌سازی.

إِلٰهِي فَلَا تَحْرِمْنِي خَيْرَ الْآخِرَةِ وَالْأُولَى لِقَلَّةِ شُكْرِي،
وَاعْفِرْ لِي مَا تَعَلَّمُ مِنْ ذُنُوبِي،

محبوب من! پس به خاطر کمی شکرگزاری‌ام، مرا از خیر دنیا و آخرت محروم مگردان، و گناهان مرا که خود از آنها باخبری، بر من ببخش.

إِنْ تُعَذِّبْ فَإِنَّا الظَّالِمُ الْمُفْرِطُ الْمُضَيِّعُ الْآثِمُ
الْمُقَصِّرُ الْمُضَجِّعُ الْمُغْفِلُ حَظَّ نَفْسِي، وَإِنْ تَغْفِرْ
فَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ.

اگر عذاب کنی، من همان ستمگرا فراط‌کار تباه‌کننده و گناه‌کار کوتاهی‌کننده و ضایع‌کننده و غافل از نصیب و بهره‌خویش هستم؛ و اگر ببخشی، به یقین تو مهربان‌ترین مهربانانی.